

Julestjernen

af Marie Klint Martinsen

Dér står det i al sin prægtige stråleglans. Fyldte kræmmerhuse og skæve julehjerter, flettet med mere koncentration end snilde, pryder de tætte grene. Bedstemors blik hviler et øjeblik ved hver eneste genstand på træet. Alle foregående juleaftener ses i hvert sit sæt af hjemmegjort julepynt. De hvide lys brænder langsomt og indhyller alt i et varmt skær. Selv stjernen på toppen af træet lader til at skinne. Genskin fra lysene, tænker hun. Af og til slører fornuften, hvad øjet rent faktisk ser.

Hænder i alle størrelser finder sammen, og familien danner krans om træet. Den ældste vælger den første sang og får lov at synge for. Som altid vælger bedstefar "Højt fra træets grønne top". Ungerne elsker den, især Peter, der hvert år stopper ved trommen, når hans vers kommer. Så ler bedstefar. Han har det godt med gentagelser og véd, at ikke to er ens. Den varme barnehånd, der holder fat i hans, er større, end den var sidste år. De klarer sig så fint. Det er hans lille pige, der går der. Voksen, fornuftig og stærk nok til at holde sammen på en familie, selv når krigen kalder hendes mand til fronten.

Hun elsker, når de er samlet. Sidste år var han udsendt. Det får hende til at sætte endnu mere pris på julen i år. Hun husker, hvordan han ringede hjem og sang for hende. "Salig fred, himmelsk fred toner julenat herved!" I det øjeblik følte hun, at ingen i verden kunne ønske fred på jorden mere, end hun, men hun vidste også, at hun tog fejl. I år vælger hun den sang blot for

at høre ham synge den igen, uden støj på linien og tusindevis af kilometer imellem dem.

Hvor de andre går om træet, tager Peter det med dansen mere bogstaveligt. Nu kommer katten igen snigende, på udkig efter glaskugler. Når det bliver Peters tur til at vælge en sang, skal de synge "Nu' det jul igen", og han skal vise vej rundt i huset. De skal op over sengene, og ind igennem hulen, hvor de voksne må krølle sig helt sammen for at følge efter ham. I aften er de voksne med på hvad som helst.

Da den sidste sang er sunget, betragter de træet, hvor lysene snart er brændt helt ned. Far ser på den familie, der omgiver ham. Her er hele julens kerne for ham. Samhørigheden. Også med alle de andre familier, hvor julefreden er trængt ind. Hver familie sine traditioner. Og hvert år sine lys – det er blevet tid til at puste dem ud for i år. Da det sidste lys er slukket, gløder stjernen i toppen af træet svagt. Kun den lille, der er ved at falde i søvn på sin fars arm, ser det. "Godnat, julestjerne," hvisker hun og smiler, idet jeg kysser hendes øjenlåg en sidste gang. Til næste år har hun glemt, at hun så mig. Jeg bliver til magien, heller ikke hun formår at sætte ord på. Men når hun kigger op på en frostkold vinternat, vil jeg blinke til hende. Vi viser vej, og vi våger over jer. Vi er der altid, men kun når mørket er tættest, ser I vores lys. Hvert år på denne tid inviterer I os indenfor uden at vide det. Så forsvinder afstanden mellem himmel og jord, og vi bringer jer vores varmeste ønsker om en glædelig jul for jer og jeres kære.